

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Γ΄.

ΑΡΙΘ. 34.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τὸν ἔτος τοῦ Κράτους κατὰ
τριμηνίαν Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20.

Τιμὴ καταγορήσεως, ἡ γραμ-
μὴ ὁδ. πάλσιους 2.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
εἰς τὸ ὑπογραφεῖον Κ.Ε.-
ΦΛΑΔΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς
εἰς α ο λ α π ο θ ῆ κ ῆ σ

Κεραλληνία 27 Ἀπριλίου 1861.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ.

Οἱ πλείστοι τῶν Συνδρομητῶν μᾶς ἐπλήρωσαν, καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμεν εἶναι ὁμῶς πολλοὶ, ὡς φαίνεται, οἱ διανοούμενοι νὰ μᾶς καταβροχθήσωσι τὴν συνδρομὴν, τοὺς τελευταίους τούτους, παρακαλοῦμεν θερμῶς νὰ μᾶς ἐξοφλήσωσι ὅσον τάχιστα... μὲ δύο σελήνια δὲν γίνονται οὔτε παχύτεροι οὔτε ἀχαμνότεροι, ἐνῶ, ἐπιμένοντες εἰς τὸ πείσμα των, θὰ μᾶς θέτωσι εἰς τὴν ἀκροσφαλῆ καὶ δυσάρεστον συνάμα θέσιν, νὰ ἐπασχοληθῶμεν ἐπ' αὐτῶν τ ρ α γ ι κ ο κ ω μ ι κ ῶ σ' ἄς ἐκλέξωσιν.

Ἀπαιτοῦμε τὸν Ἀρμοστή, νὰ μὴν τὸνε γνοιζή γ ρ ῆ οὔτε διὰ τὴ Βουλὴν μας, οὔτε διὰ τὰ Σχολεῖα μας, οὔτε διὰ τ' ἄλλα μας.—Τίς ἡ χρεια; αὔριο ἔτσι κ' ἔτσι, θὰ ἐνωθῶμε.

Ἀπαιτοῦμε οἱ Γερουσιασταὶ μας, νὰ ἐξακολουθῶν νὰ δίδουν τὸν τόπο τοῦ Διαόλου, πόσο τοὺς παίξῃ ἀκόμα... ἰ! ἰσια νὰ ἐνωθῶμε!..

Ἀπαιτοῦμε οἱ ὑπάλληλοί μας, νὰ στέκονται ὀλίγη μὲν τὰ χέρια σταυρομένα, κατακλέφτοντες ὅταν τὰ Τραπεζῶν μας, πόσα θὰ φάνε, ἰσια νὰ ἐνωθῶμε;

Ἀπαιτοῦμε οἱ χρεοφιλῆτες, νὰ φάνε ὅσα χρεοστούνε... τί θὰ σκιαχτοῦνε, ἀφρὺ αὔριο θὰ ἐνωθῶμε;

Ἀπαιτοῦμε οὖτως νὰ μὴ μᾶς φάνε οἱ Συνδρομητῆδες τῶν συνδροματικῶν τους, γιὰ τὴ ἐλπίζομε, μὲ συχώρῃ, νὰ λογαριαστοῦμε, πρῶτον ἐνωθῶμε.

Ἀπαιτοῦμε νὰ διωχθῶνε μολινυκτῆς ὅλοι οἱ Ἄγγλοι, ὅσα ἀπὸ κείνους ποῦ τρέχουνε, πηδᾶνε, χορεοῦνε,

καὶ γανόνονται γιὰ νὰ μᾶς διασκοθάζουνε, δὲν εἶν καλ-
λῆτερα ναντζόχουμε κοντὰ μας καὶ ἀφρὺ ἐνωθῶμε;

Ἀπαιτοῦμε ὁ φιλελεύθερος Συντάκτης τῆς Ν. Ἐποχῆς, νὰ βιάη, μὲ πολὺ συχώρῃ, τὸ Ἑλληνικὸ του μουστάκι, μισὸ ἄσπρο, καὶ μισὸ γαλάζιο, νὰ στρεμματισθῇ στὸ κούτελο, μὲ τὸ Z. E, καὶ νὰ μείνῃ ἔτσι, ἰσια νὰ ἐνωθῶμε.

Ἀπὸ προσοχὴ! ἡ ἐκλογαῖς σιμόνουνε,

Ὁ Κίνδυνος ἀξάινει...

Κ' οἱ σάλτοι μεγαλόουνε!

(Στερεότυπον)

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ.

Σήμερον, τὴν εἰκοσὴν δευτέραν Ἀπριλίου τοῦ χιλιεστού ὀκτακοσιοστοῦ ἐξηκοστοῦ πρώτου ἔτους μετὰ Χριστόν, κατὰ τὰς ὅρας μ. μ. συνελθόντων τῶν Βουλευτικῶν μεριδούγων, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν διακεῖψειον, ἀναγνωσθέντος τοῦ ὀνομαστικοῦ καταλόγου των, καὶ εὐρεθέντων 27 ἤμισυ, τὸν ἀριθμὸν, παρόντων τοῦ Γραμματέως τοῦ Ἐπάρχου, τοῦ Ἀντισταγγελέως, τοῦ διαγγελέως Παρέντη, τοῦ Συντάκτη τῆς Διαολαποθηκῆς, παρόντων προσέτι τριῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, πρὸς διατήρησιν τῆς εὐταξίας! καὶ ἐξασφάλισιν τῶν ἐκλογῶν (!!) καὶ τιμῶν Κυρίων καὶ Κυριῶν, ὁ Γραμματεὺς ἐν ὀνόματι τοῦ Προέδρου, ἐκήρυξεν ἐπίσημος τὴν ἐναεξίν τῆς συνεδριάσεως.

Ὁ Κ. Ο. ὁδεν, πρεσβύτην ὀλοκλήρον τὸν ἀριθμὸν 5, τῆς δευτέρας σειρᾶς, ὑπέστησεν λόγον ἰσχυρῆς μᾶστα, τί γέλοια ἐλάμμε, αὐριο μὲ τὴν Ἐπιτροπὴν πρὸς ἐκλέξομε ἀπῆψε; ὁμασττε. τί εὐχαριστημένο θυμὸ, καὶ τί παραπονεμένη χαρὰ, θὰ ἔχουνε ἐκεῖνοι ποῦ δὲ θὰ μείνουνε; Ἐτοῦτα ὅλα ἐγὼ θυμῶμαι Κύριοι, καὶ σᾶς βο-
βαιῶνα ὁπῶς γελᾶω ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐγεννήθηκα!—

ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

θε να πῶ ὅμως δύο προμελετημένα λόγια, εἰς τὴν γενομένη ἀγενοτῆ Ἐπιτροπῇ, δηλαδή πῶς εἶμαι ἕτοιμος καὶ νῦν τῆ ψήφισω, ἀν μου τάξη πῶς παραδέχεται τὸ περσυν-ἀθρόπινο-θεατρικὸ-ἀκρόνω, (γέλωσφοδρός καὶ ἐπευφημῖαι).

Ὁ Γραμματεὺς, πῶχει πάντα τὸ λόγο παρκαρεῖ, in re minore, ὅτι δὲν ἔννοεῖ τὴν κροτολογίαν, ὅτι ὁπωςδήποτε ἡ ἀγενοτῆ Ἐπιτροπῇ, δὲν ἔμπορεῖ νὰ παραδεχθῇ τίποτε, διὰ τὴν ἀπλουστάτην αἰτίαν, ὅπου εἶναι ἀγενοτῆ, ὅτι αἱ προτάσεις τοῦ προλαλήσαντος, εἶναι οὐχὶ μόνον δυσκατάληπτοι ἀλλὰ καὶ ἀνυπόστατοι!.. (ἀκούσατε! ἀκούσατε!).

Ὁ Κ. Ω. ὑπέλαθεν: Πολὺ μοῦ παραξοφαινεται Κ. Γραμματεῖα ἐτούτη σου ἡ ἀπολίτευτη πολιτικῆ, ἐτούτη σου ἡ ἐξυπνη κουταμάρα! (γέλωσ..) καὶ σὲ εὐχαριστῶ!—ζηγιῶμαι καλλήτερα: δὲν ψηφάω τὴν ἀγενοτῆ γενομένη Ἐπιτροπῇ, τὴν ἐφτάψυχη-ψυχομαχοῦσα Ἐπιτροπῇ, τὴν ἀπέθαντη-πεθαμένη Ἐπιτροπῇ, τὴ μακαρίτησα-βρικολάκισα Ἐπιτροπῇ, ἀ δὲ μᾶς πῆ τί μέτρα ἐπῆρε τοῦ χρόνου καὶ ἀ θὰ μοιάζουσε μὲ τὰ περσυνά της.. (Ἐπευφημῖαι ἐκ μέρους τοῦ ἀκροατηρίου).

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἐπάρχου, ἐρωτᾷ, ἀν ὁ ἀριθμὸς τῶν συνεληθόντων ἦνε ὁ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ, ἐν ἐλαχίστῳ, ἀπαιτούμενος, (σημεῖα ψυχικῆς ἀγωνίας ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν ἀντιπολιτευομένων).

Ὁ Κ. Ω. ἀπαντᾷ ὅτι, ἀν λείπουν ἀπὸ τοὺς μεριδιούχους τοῦτο ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ σφάλμα προμελετημένο, πῶς ἐτούτες εἶνε ἐρώτησεις ἀνερώτητες, καὶ ὅτι ἀν καλὰ-καλὰ τοὺς παρατηρήσῃ θὰ τοὺς εὔρει παρισσοτέρους παρὰ πολλοὺς. Ὁ Γραμματεὺς. Μὰ ἐγὼ βλέπω ἐδῶ, λιγότερους ἀπὸ τοὺς μισοὺς...— (ἀποδοκιμασίαι τοῦ Ἀκροατηρίου).

Ὁ Κ. Ω. . . Φυσικά, ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς, εἶνε μέσα εἰς τοὺς ὀλιγότερους ἀπὸ τοὺς μισοὺς.

(Καὶ τῶνόντι κάθε μεριδοῦχος, εἶχε εἰς τὴν τσέπη του, δύο ἢ τρεῖς ἐπιτροπικὰς, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι εἶνε παρὰ τῶν ἰδίων, νῦτοςχεδιάζοντο).

Ἀκολουθῶς ὁ Γραμματεὺς, in la-minore, κηρύττει μῆσον τοῦ Παρέντη, τὴν παῦσιν τῆς παλαιᾶς Ἐπιτροπῆς, καὶ προσκαλεῖ τοὺς μεριδιούχους, εἰς τὴν ἐκλογὴν νέας.— ἔλεγε δὲ ταῦτα:

Ἄνδρες Βουκέφαλοι, λάθετε πρὸς θεοῦ ὑπ' ὄψιν, τὸ σθερὰν καὶ οὐσιωδέσατον τοῦ ζητήματος, προσέξατε!.. τὸ Κοινὸν ἐφ' ὑμῶν, ἀσθμαῖνον προσηλοῖ τὰ βλέμματα, ὁ τύπος εἶνε ἕτοιμος, ἢ νὰ σᾶς διασαλίση, ἢ νὰ σᾶς κω-

μωδίση. Οὐαὶ εἰς τὸν προδότην, ἢ εἰς τὸν ἄφρονα, θάρρος καὶ ἐμπρός, ἢ τὰν ἐπὶ τὰν! (ἐπευφημῖαι θορυβωδέσταται).

Κληρωθέντες δὲ δύο ἐκ τῶν παρεστώτων, καὶ δόντες τὸν ὄρκον τῶν ἐμπίστων, ἐλάμβανον θέσιν παρὰ τῇ Ἐπιτροπῇ. ὅπως διαφυλάξωσι καὶ ἐλέγξωσι τὰς ἐκλογὰς. Ὁ τύπος δὲ τοῦ ὄρκου ἦτον:

« Ὁρκίζομαι ὅτι, ἄσχετος μετὰ τῶν ὑποψηφίων, δὲν θὰ κάμω τίποτε, οὐδ' ὑπὲρ οὐδὲ κατ' αὐτῶν, ἐκτός ἀν σφάλω, κάμνων δὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, λαμβάνω τὴν θέσιν μου». Ἀκολουθῶς προβάντες οἱ μεριδοῦχοι εἰς τὴν ἐκλογὴν, ἐν μέσῳ γενικοῦ θορύβου, καὶ γενικῆς ἀνυπομόνου καὶ ἀγωνιώσσης καρδοκίας, ἐδίδον τὸ ἐπόμενον ἐξαγόμενον:

	Ναί.	Ὅχι.
Δ.ρ Π. Δαλλαπόρτας	17 $\frac{1}{2}$	10
Δ.ρ Δ. Ντζουγανάτος	13	14 $\frac{1}{2}$
Κ. Ν. Μηλιαρέσης	10 $\frac{1}{2}$	17
Δ.ρ Ἰωάννης Χοϊδᾶς,	10 $\frac{1}{2}$	17

Τοῦ Γραμματέως ὄθεν κανοναρχοῦντος, τοῦ Παρέντη κραυγάζοντος, καὶ τοῦ Ἀκροατηρίου καγγάζοντος, ἀνηγορευθῆσαν μέλη τῆς νέας Ἐπιτροπῆς:

Ὁ Δ.ρ Π. Δαλλαπόρτας,—καὶ

Δ.ρ Δ. Ντζουγανάτος.

Καὶ Γραμματεὺς;

Ὁ αὐτὸς ὁ αὐτὸς ὁ αὐτῶτατος!

— Λοιπὸν ἡ ἐπιτροπῇ εἶναι πάλε, καὶ πάντα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἡ αὐτῇ παρετήρησε κάποιος ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους—κρίμας τῆ σκοτοῦραις τους!.. — Δηλαδή ἡ αὐτῇ!.. καθαυτὸ ὄχι ἀπεκρίνετο ἄλλος ἔχασε ἓνα ἀπὸ τὰ μέλη της.

— Ναὶ μὰ τῆς ἔμεινε ἀπὸ τὰ τρία τὸ μακρῆτερο!..

Ὁ Κύριος Ω. πλησιάσας μὲ τὸ σύνθηες σαρδωνικόν του χαμόγελον τὴν Νέαν Ἐπιτροπὴν τῆς ἔλεγε — Δὲν εἶχα δίκην, νὰ σᾶς πῶ γενομένη ἀγενοτῆ Ἐπιτροπῇ. Ἐπιτροπῇ ἐφτάψυχη, Ἐπιτροπῇ ἀπέθαντη, Ἐπιτροπῇ βρικολάκισα; (ἔσχυρε δὲ μουρμαυρίζων) Εὐχαριστῶ, Εὐχαριστῶ, Εὐχαριστῶ.

Ἀπὸ πολλῶν καιρῶ ἐσκοπεύαμε, νὰ ἐπασχοληθοῦμε σοβαρῶς ἐπὶ τῆς διπλωματικῆς ἀλληλογραφίας τοῦ γηραιοῦ καὶ ἀκαμάτου Δανδόλου, τοῦ νέου τούτου Καθούρου τῆς Ἐπτανήσου, καὶ δὲν ἤξεραμε πῶς νῦν τὸ κάμουμε, μία τέτοια ἰδέα μᾶς ἐκυνήγαε νύκτα μέρα, πολλοὺς λοιπὸν τὴν αὐγῆ, στο γραφεῖο μας, ἐνῶ ἀνάμεσα σῖνα σορὸ ζεσχολόχαρτα, ἐκαθόμαστε σὰν τὸ στοιχειῶ τοῦ Μίριου

ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Καρχηδόνος, μὲ μίας ἀνοίγει
 ἡ θύρα, καὶ ἕνας ἄγνωστος, μᾶς ἐπαρουσίασε τὸ ἀκόλου-
 θον Εὐχαριστήριον, ὅπου ὁ λαὸς ὡς φαίνεται ἀπευθύνει
 εἰς τὸν Κάδουρά του.—Μᾶς τὸ εἶπανε Εὐχαριστήριο, καὶ
 Εὐχαριστήριο τὸ λέμε καμμεῖς, ἐμεῖς τὰ μαρκοῦ-
 λίνικα κατὰ δυστυχία δὲν τὰ ξέρουμε, καὶ ἐμπι-
 στευοῦμε εἰς ἐκείνους ποῦ μᾶς τὸ ἔστειλανε, καὶ στὴν
 ἐπιγραφή του, ἂν ὁμως καμμία Ἐφημερίδα,
 ποῦ να κατέχη τὴ γλῶσσα, εὖρη τίποτες πειρακτικῶ,
 διὰ τὸ γέροντά μας, τὴ θεορκίζουμε, στὸ ψωμί ποφάμε,
 να μᾶς τὸ κοινοποιήση, καὶ τότες ὅποιος μᾶς ἐγέλασε
 μᾶς τὴν πληρώνει.

INDIRIZZO ALL' ILLUSTRISSIMO.
 SIOR DANDOLO.

etc. etc. etc.

Sior Dandolo, sior Dandolo, speremo ch' el vorrà
 Degnarse de ricever con solita bontà,
 Dell' expression del Popolo, sto piccolo pegnetto,
 Che i n' ha pregà tradurghè in Venezian dialetto;
 Perchè ghe xè chi chiacola, che d' ogni lingua più
 L' abbia studià la Veneta nella so zoventù;
 La seuserà speremo l' ardir che avemo tiolto
 D' usar con lù una lingua che no se parla molto,
 Ma cosa far, sto Popolo el scomenzava zà
 A romperne (la scusa!) quei così che lasà;
 Allora avemo dito tasè ghe parleremo,
 In Venezian o in Turco basta se spiegheremo.
 La sappia donca in primis, che appena avemo visto
 La portentosa pistola, con cui la gà prov...
 El Ministero Inglese, varenta i nostri fioi,
 Se semmo liquefadi in brodo de fasioi.
 Che ardir corpo di Sbia! L' ayudo in questo affar!
 Xè cose che faria un stitico ca . . . ntar!
 Quel zorno che la pistola la xè arrivada quà
 Xè andata sotto-sora de botto la città;
 Che confusion che strepeto, che gera d' ogni banda
 Su zù se spaseziava come per festa granda,
 Che tarantolai continuo, che schiamazzar de cani!
 Che gran raziar de aseni, che viva de villani!
 E tutto per la pistola, diretta al conte Grey
 Che adesso i la sa a mente, per fin, anche i puttei!
 Che Omo quel sior Dandolo, da tutti se sentiva,
 E sino al ciel montava el son de tanti evviva;
 Anzi ghe xè chi dise (ma crederlo no stà)
 Che Giove in quel schiamazzo se fusse spaventà,

E tanto, che in un tratto ghe fusse anche scampada
 Una cometa nova, che nol gavea creada!
 Altri i gridava caspita! chi mai s' immazinava
 Ch' una tal penna avesse un vecchio colla bava? . . .
 Che ben ch' el la manizza, che ferma ch' el la tien
 Tante e si fatte idee da dove le ghe vien?
 E po i dirà che i vecchi i xè come i puttei,
 Che i gà i cavelli scarsi, e scarsi i gà i cervei . . .
 Oibò! le xè sempjade, guardè mo' st' Orator
 Xelo da confrontarse, per senso, al gran Nestor?
 E quando po i lezveva quel punto ch' el gà scritto
 Ch' el Lord no pol la Camera shandar per so diritto,
 E che i Legisladori trattadi da puttei
 Xè stai cazzadi via, come da nido osei;
 I ridi che i gà fatto descriverghe no posso
 Nè voggio per paura che la se, fizza rosso . . .
 E quando con metafore, e con allegorie
 Degne dei di d' Omero, dei Fauni e delle Arpie
 La corte del gran Lorde, con estro, la descrive! . . .
 Xè cose da coparse dal rider, tanto prive,
 Dal senso che s' intende le xè dei zorni nostri,
 Nei quali no se crede nè a chimere nè a mostri,
 Nè che i ne fà paura i brutti rangutani,
 Nè che se spaventemo coi parti Americani;
 Queste le xè la vede cosette tanto ditte
 Da tanti analizzate, discritte, e ridescritte,
 Che le savemo a mente come l' Avemaria:
 Ma no per ciò scordarne podemo chi la sia,
 Anzi per tutto questo, i popoli Isolani
 Dal cor i la ringrazia, sperando da Cristiani
 Per quanto in questo mondo con nù la resterà,
 Con tante, e tante pistole i Lord la furnirà,
 Che alla fin dei conti saremo liberai
 E alla patria Grega per sempre regalai! . . .
 Allora tutto d' oro, faremmo un pulcinella
 Vecchiotto, e rubicondo come la gera elta
 E seriveremo sotto « L' ha proprio Iddio volesto
 Che fussimo redenti da un' Omo come questo! »

Οἱ Κεφαλονῆς πρὸς τοὺς Ζακυθινούς.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Ζακυθιωὶ φίλτατοι. Μετὰ τοῖς ἐργασμένο Βαπόρο σὰς
 στέλλουμε τὸν ακριβὸς Ρασβανη, Δεσμοφύλακα Ῥιζο-
 σπάστη, νὰ σὰς κοινοσολάρη κ' ἐσὰς, καθὼς ἐκονο-
 λάρησε κ' ἐμὰς ἐδῶ-πέρα. Εἶναι ἄνθρωπος μὲ νοῦ, μὲ
 γνῶσεις, μὲ ἀναθοροφή, καὶ μὲ τιμιότη-

τα, ... Βγαλμένοι από τὸ βαρέλι τοῦ Πατριωτισμοῦ καὶ τῆς Αὐταπάρασης, θέλει σὰς βαστάει, γι' ἀγάπησας, πέντε ἡμέρες περισσότερες εἰς τὴν φυλακὴν, ὅντις δὲν ἔχετε νὰν τοῦ δίνετε τὸ σελίνι... Θέλει σὰς κάμει νὰ γνωρίσετε κ' ἐσεῖς τί ἐστὶ πείνα καὶ δίψα!... τί ἐστὶ κακὴ μεταχείριση!... τί ἐστὶ δειλὴ προσβολή, καμομένη ἐν ἀσφαλείᾳ ἀπὸ φυλακάτωρα σὲ δέσμιος!.. καὶ τόσα ἄλλα θέλει σὰς μάθει!... Μὰ ἔτσι κηόλας ὁ Κύριος Ῥωσθάνης ἔχει καὶ χάρης ὁποῦ ἀντιζημιάζουνε ὅλα τούτα. — Ὅσοι π. γ. θέλετε νὰ κάμετε μὲ τὴν Κυβέρνηση κερδοσκοπίες ὡφέλημας... ὁ Κύριος Ῥωσθάνης ἔμπορεῖ νὰ σὰς τὸ ἐπιτύχη... καὶ μόνον γιὰ εὐγνωμοσύνη τὰ κέρδη νὰν τὰ μοιράζεσθε... Οἱ Φουρναρέοι ποῦ θὰ δίνετε τὸ ψῶμι στὲς φυλακὰς, ἔμπορεῖτε νὰν τὸ δίνετε μιὰμιση λίτρα ἀντὶς γιὰ δύο, καὶ μόνον τὴν εὐγνωμοσύνη σας εἰς τὸν Κύριο Γωσθάνη... Ὅσοι ἄλλοι ἔχετε λισιβερίσι μὲ τὸ Κατάστημα, ἔμπορεῖτε εὐκόλα ν' ἀκουστήτε μὲ τὸ Ῥιζοσπάστη Ῥωσθάνη, καὶ μὲ μόνον τὴν εὐγνωμοσύνησας πρὸς τὸν αὐταπάραστον τούτον Πατριότη... Τὲς γυναῖκες τὲς δέσμιες ὁ πατριότης Ῥωσθάνης τὲς μεταχειρίζεται μὲ καλοκαγαθία, καὶ κάπου-κάπου, τὸ βράδι, τὲς κάνει κ' ἔρχονται σπῆτιτου νὰν τοῦ σιάζουνε τὸ ἰκλτρίνες... Μὰ εἶναι ἀχρείαστο νὰ σὰς εἰποῦμε γιὰ τὴν ὥρα περισσότερα, γεύσασθε καὶ οἶδατε. Σὰς συγγαίρμασθε ὡστόσο καὶ εἴμασθε...

Ο ΠΙΣΤΕΥΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΠΕΡΟΥΛΑΣ.

Πιστεύω πῶς εἰμ' ὁμορφη, πουλὸ παρὰ κάμμία,
 Πιστεύω πῶς ὁ ἔρωτας, δὲν εἶνε ἁμαρτία.
 Πιστεύω, καὶ τὸ πέτομαι, πῶς ὅποιος μὲ κυττάει,
 Ἀν ἄνδρας... μ' ἐρωτεύεται, γυναῖκα, μὲ φθονάει.
 Πιστεύω τοῦ καθρέφτη μου, — στὰ λείμα τῶν ἀνδρῶν,
 Κάμμία φορὰ ὅγ' πάντοτε, ποτὲ τῶν κοπελῶν!
 Πιστεύω τῶν Παπάδων, ποῦ μὲ ξεμολογᾶνε,
 ὄντες σὰν πρᾶμμα φυσικὸ, τὸν ἔρωτα π' αἰνᾶνε.
 Πιστεύω στὰ ὄνειρατα, κάθε π' ὄνειρευθῶ,
 ἢ ὅπως ἐπανδρεύθηκα, ἢ πῶς θὰ πανδρευθῶ.
 Πιστεύω πῶς ἀσκόνονται, τὴ νύχτα, ἀπὸ τοὺς λάκκουσ,
 Κατ' ἀγρία ζῴδια, ποῦ λένε βροικολάκουσ.
 Πιστεύω πῶς τ' Ἀγγιανηρῶ, νογᾶει καὶ τὸ μολίθη,
 Καὶ ξεσκινάζει ἀφοβα, ὅσα ὁ θεὸς μᾶς κρίθει.
 Πιστεύω πῶς τ' Ἀγγιανηρῶ, ἀν ἕνα ἀγκοροὶ βάλω,
 Βαθεῖα μετ τὸ πηγάδι μου, καὶ ἀμὰ γερὸ τὸ βγάλω.
 Μολογρονῆς παντρεύομαι. — πιστεύω στὰ Βουρλίτζ,

Βουρλί μου καὶ βουρλί σου, εἰν' παροιμία παληᾶ.
 Πιστεύω εἰς τὸ ριζικὸ, καὶ στὰ στοιγιά ποῦ λένε,
 Πιστεύω τ' ἀθασκάματα, καὶ ταῖς ματταῖς ποῦ καίνε.
 Καὶ τὰ μεθιστορήματα, πιστεύω τ' ἀρχινοῦνε,
 Μὲ ἔρωτες μὲ βάσανα, κ' ἀμὰ μὲ γάμους κλεισοῦνε.
 Πιστεύω πῶς ἡ πούρβερι, τὸ ἄσχημαῖς τὸ ὁμορφαίνει,
 Καὶ τὸ ἄσπρες κάνει ἀσπρήτεραις, καὶ τὸ ἄχαμναῖς παχαίνει.
 Πιστεύω πῶς ἡ μυροδίαῖς, σκεπαζοῦν κάθε βρώμα,
 Ὅπου ξεφεύγει αἰφνίδια, ὅγ' τ' ἀχαρὸ μας σῶμα.
 Ἀποῦλα τὰ φουσκάματα, στὸ Μαλακῶφ πιστεύω,
 Γιατ' εἶνε τ' ἀλωότερο, ἀπ' ὅσα λειχοῦδεῦω.
 Πιστεύω πῶς θαυμάσια, μᾶς κάνουν οἱ χοροὶ,
 Καὶ τέτοια, ν' ἀναστένουνται σὲ δαύτους κ' οἱ νεκροὶ.
 Πιστεύω πῶς στὸ θέατρο, μαθαίνουμε πολλὰ,
 Καὶ τὴν καρδιά μορφονοῦμε, στὰ ὠραῖα καὶ στὰ καλὰ.
 Πιστεύω πῶς τὰ κούλουμα, μᾶς ὠφελοῦν πολὺ,
 Γιατὶ κουλουμεζομαστέ, καλοὶ κακοὶ μαζῆ.
 Πιστεύω τὰ παράθωρα, σὲ κάθε τόπο νᾶνε
 Ἀθῶα ξεθυμάσματα, γιὰ κείνες π' ἀγαπᾶνε.
 Πιστεύω πῶς ἡ μουσική, εἰν' πρόφασι ὠραῖα,
 Καλὴ γιὰ κάθε εὐαίσθητη, χαριτωμένη νεα.
 Πιστεύω πῶς στὴν Ἐκκλησιᾶ, νὰ παινοῦ εἶνε καλὰ,
 Τὸ ἡμέραις ποῦνε ντρίμοζη, καὶ μουρμουρισταριά.
 Γιὰ τούτο ὄντες ἀρχίσουνε, οἱ ἡχοὶ ἢ τὰ βαγγέλια,
 Δὲ μὲ βαστοῦνε σπῆτι μου, σχοινιά οὐδ' ἀντιστέλια.
 Πιστεύω πῶς ἡ ὁμορφαις, κ' ἡ νειαῖς ποτὲ δὲν πᾶνε,
 Στὸ Ἄδη τὰ μαυτῶρια, παρὰ ψηλὰ πετᾶνε.
 Ἡ γρηαῖς πιστεύω κ' ἡ ἄσχημαῖς, στὸν Ἄδη τιμωρίζονται,
 Κι' ἀπὸ δαιμόνους τρομεροῦς, στὴ φλόγα τσουρουφλιώνονται.
 Νύχτα καὶ μέρα προσδοκῶ, τοῦ γάμου τὴν στιγμὴν,
 Καὶ ἔρωτα ἀτελεύτητον, στὸν οὐρανὸν ἀμῆν.

ΤΟ ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ ΤΗΣ ΠΕΡΠΕΡΟΥΛΑΣ.

Πάτερ ἡμῶν, ὁποῦ μᾶς ἔκαμες ὁμορφαις, ἀγιασθήτω
 τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, μὰ ἐλθέτω κ' ὁ
 γαμπρός μας, ἀ θὰ μᾶς παντρέψης γεννηθήτω τὸ θέλημα
 σου τὸ γληγορώτερο, ὡς ἐν Οὐρανῷ, ἔτσι καὶ ὅπου ἄλλοῦ
 ὀρίζεις, — τὸ ἀ μ ο ρ ἄ κ ι μ α ς τὸ ἐπιούσιον, δὸς ἡμῖν σή-
 μερον, καὶ ἄφες ἡμῖν τὴν ἔγνοια, νὰ γελάμε τοὺς ἀγα-
 πητικὸς ἡμῶν, ὅπως καίμεῖς θὰν τὴν ἀφήσουμε τῶν
 θυγατεράδων ἡμῶν, καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς ἀνοφελὴ
 πειρασμῶν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ ἀνδρα γέροντα ἀμῆν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ὁ Ἰππεὺς Ἰωάννης ΠΕΡΠΕΡΟΥΛΑΣ ΠΕΒΛΑΘΙΣΤΙΚΗ
 ΜΟΥΣΙΚΗ ΑἰΣΘΗΤΙΚΗ
 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α . »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
A1.53.41.Φ1 0032